

at give Ejere, hvis Ejendom maatte være vurderet for højt i Forhold til Prisgrundlaget paa Vurderingstidspunktet, Løjlighed til Omvurdering, og dernæst at Ejerne kan forlange omvurderet til Øjeblikkets Pris, naar der skal beregnes Stempelafgift efter Vurderingen.

Ændringsforslagene Nr. 16 og 18 indfører de nugældende Bestemmelser, og Nr. 28 angaar Fremlæggelse af Vurderingerne til Eftersyn, saaledes at i større Kommuner kan de fremlægges to Steder 1 Uge ad Gangen.

Endelig angaar Ændringsforslagene Nr. 31 og 32 Honorar til Vurderingsmændene i Landdistrikterne. Dette har hidtil hvilet paa et meget uheldigt Grundlag, der nu søges ændret ved faste Honorarer.

Ændringsforslagene Nr. 13, 33, 35 og 39 gaar ud paa at udskyde Tidspunktet for Lovens Ikrafttræden indtil 1. Juli 1923, saaledes at en ny almindelig Vurdering foretages forinden dens Ikrafttræden. Fler-tallet finder dette mest hensigtsmæssigt under Hensyn til den korte Tid, der maa regnes med indtil 1. Juli 1923, da den nye Vurdering træder i Kraft, og det uforholdsmæssig store Arbejde for Administrationen, en tidligere Ikrafttræden vilde volde.

Et *Mindretal* (Fr. Andersen, Borgbjerg, Olufson, Sundbo og Wilmann) slutter sig som nævnt i Betænkningen til Forslaget om Indførelse af Grundskyld, men beklager, at der ikke ogsaa i indeværende Samling gennemføres kommunal Grundskyld.

Mindretallet er ikke helt tilfreds med Forslaget. Hvad Enkeltheder angaar, ønskede man bl. a., at Ejendomme med flere Løjligheder fik et skattefrit Fradrag pr. Løjlighed, der i nogen Maade stillede disse lige saa gunstigt, som Forslaget stiller Huse, hvori der kun er en enkelt Bolig.

Et *Mindretal* (Pürschel, Raffnsø og Reedtz-Thott) kan billige, at Forslaget forlænger Vurderingsperioderne fra tre til fem Aar, og at Omvurdering finder Sted i det mellemliggende Tidsrum i de i § 2 nævnte Tilfælde.

Ligeledes kan Mindretallet tiltræde, at der ved en Nyordning af Skyldraad og Vurderingsraad gøres et Forsøg paa at tilvejebringe mere ensartede Vurderinger Landet over og lette det overbebyrdede Over-Skyldraad. Derimod maa Mindretallet modsætte sig, at der indføres en Grundskyld paa et saa løst Grundlag, som Forslaget aabner Adgang til. Da man i 1903 forlod de gamle Ejendomsskatter, var en af Grundene dertil, at Jordernes Ydeevne forskellige Steder havde forbedret sig, siden Hartkornsansættelsen fandt Sted, saa at denne blev forholdsmæssig urigtig, en anden Anke var det, at Hartkornsskatten hvilede med samme Byrde paa den dygtige og den mindre dygtige Ejer. Kravet om lige Skat paa lige Jord fører altsaa til en Tilbagevenden til det forladte Princip, og Mindretallet kan indenfor rimelige Grænser tiltræde, at en Del af Ejendomsskatten lægges som en særlig Jordskat efter Jordens Ydeevne, hvorimod Jordens Beliggenhed i Forhold til Omverdenen ganske naturligt rammes skattemæssigt under Vurderingen til Ejendomsskyld.

En ensartet Vurdering af Danmarks Jord kan ikke foretages af de Organer, Lovforslaget rummer, ej heller indenfor det Tidsrum, der er til Raadighed, saa vist som en forsvarlig Vurdering ikke kan ske uden en nøje Undersøgelse paa Stedet. Den foreslaaede Vurdering af Jorden maa med Nødvendighed blive et ganske løst Skøn, og er dette Tilfældet med Landejendomme, vil det saa meget mere ske ved Byeendomme. Der gives intet Middel til at udfinde Grundes virkelige Værdi i en bebygget Bydel, den kan kun konstrueres. Grundens Værdi gaar ind i den samlede Ejendomsværdi, der beror paa Ejendommens Anvendelse og Rentabilitet. En særlig Ansættelse af Grunden kan kun blive paa bedste Beskub, og Ejendomsbesidderne har et retmæssigt Krav paa, at der ingen Tvivl kan rejses om Beskatningsgrundlaget.

Den foreslaaede Ændring i Ejendomsskatten er uden finansiel Betydning for Statskassen og er heller neppe af stor